Epilógus: Megismerni Jézust és Igéjét

13. lecke,4. negyedév 2024. december 21-27

Szombat délután december 21.

Emlékezetes szöveg

„Kutassátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van az örök élet; és azok azok, amelyek bizonyságot tesznek rólam. KJV - János 5:39

„Egy világos felfogás arról, hogy mi Isten, és mit követel tőlünk, egészséges alázathoz vezet. Aki helyesen tanulmányozza a Szent Igét, megtanulja, hogy az emberi értelem nem mindenható. Megtanulja, hogy a segítség nélkül, amelyet Istenen kívül senki más nem adhat, az emberi erő és bölcsesség csak gyengeség és tudatlanság. CT 53.2

Aki az isteni útmutatást követi, az megtalálta a megváltó kegyelem és a valódi boldogság egyetlen igazi forrását, és elnyerte a hatalmat, hogy boldogságot adjon a körülötte élőknek. Vallás nélkül senki sem élvezheti igazán az életet. Az Isten iránti szeretet megtisztít és megnemesít minden ízlést és vágyat, felerősít minden ragaszkodást, és felragyogtat minden méltó élvezetet. Képessé teszi az embert arra, hogy értékelje és élvezze mindazt, ami igaz, jó és szép. CT 53.3

„De ami minden más megfontolás felett arra kell, hogy késztessen bennünket, hogy becsüljük a Bibliát, az az, hogy benne az embereknek Isten akarata nyilatkozik meg. Itt ismerjük meg teremtésünk célját és azokat az eszközöket, amelyekkel e célt elérhetjük. Megtudjuk, hogyan javítsuk bölcsen a jelen életet, és hogyan biztosítsuk a jövő életet. Egyetlen más könyv sem képes kielégíteni az elme kérdéseit vagy a szív vágyait. Isten Igéjének megismerése és annak figyelembevétele által az emberek a lealacsonyodás legmélyebb mélységeiből emelkedhetnek fel, hogy Isten fiaivá, a bűntelen angyalok társaivá váljanak.” CT 53.4

December 22., vasárnap

Találkozás Galileában

Olvassuk el a János 21:1-19-et. Milyen döntő fontosságú igazságok tárulnak itt fel, különösen Isten kegyelméről - és az emberi alázatról?

A siker soha nem marad el, ha a Mester parancsának engedelmeskedünk. Ha a szolgálat állandóan arról érdeklődött volna Jézustól, hogy hova és hogyan vessék ki a hálót, akkor rengeteg „hal" - megtérő - lett volna, és soha nem lett volna hiány „húsból" - eszközökből.

Élénken visszaemlékeztek arra a tóparti jelenetre, mikor Jézus megparancsolta nekik, hogy kövessék Őt. Visszaemlékeztek, hogy parancsára miként szálltak tengerre és eveztek ki a mély vízre és engedték le hálójukat, és a fogásuk olyan bőséges volt, hogy szakadásig megtelt a háló. Azután Jézus arra szólította fel őket, hogy hagyják ott halászbárkáikat, és megígérte nekik, hogy emberek halászaivá teszi őket. Jézus azért vitt végbe egy újabb csodát, hogy felidézze emlékezetükben ezt a jelenetet és elmélyítse ennek hatását a szívükben. Ez a csoda korábbi megbízásának a megújítása volt a tanítványok számára. Megmutatta nekik, hogy Mesterük halála nem csökkentette kötelezettségüket annak a munkának az elvégzésével kapcsolatban, amelyet reájuk bízott. Bár meg kellett őket fosztania személyes társaságától, és az életfenntartásnak attól az eszközétől, amellyel előző foglalkozásuk látta el őket, a feltámadott Üdvözítő még mindig gondoskodik róluk. Mindaddig, amíg az Úr munkáját végezték, az Úr gondoskodott azokról a dolgokról, amelyekre szükségük volt. Jézus határozott szándékkal parancsolta meg nekik, hogy a bárka jobboldalán vessék be a hálójukat. Jézus ugyanis a bárkának ezen oldala felől állott a parton. Ez volt a hit oldala. Ha Üdvözítőjükkel együtt fognak dolgozni; ha emberi erőfeszítéseiket összekapcsolják isteni hatalmával, akkor soha sem maradhat el az eredmény. {DA 810.5}

Krisztusnak egy másik tanítást is kellett adnia, különösképpen Péterre vonatkozóan. Az a tény, hogy Péter megtagadta Urát, szégyenletes ellentétben állott hűségének korábbi megnyilatkozásaival. Péter megszégyenítette Krisztust, és ezzel kiváltotta tanítványtársai bizalmatlanságát. A tanítványok azt gondolták, hogy Krisztus nem engedi meg majd neki, hogy elfoglalja korábbi helyét közöttük. Maga Péter is érezte, hogy eljátszotta társai bizalmát. Mielőtt Krisztus felszólította volna, hogy vegye fel ismét apostoli munkáját, Péternek mindenekelőtt bizonyítékát kellett adnia bűnbánatának tanítványtársai előtt. Enélkül bűne, még ha megbánta is azt, tönkretehette volna neki, mint Krisztus szolgájának a tekintélyét. Az Üdvözítő alkalmat adott neki arra, hogy visszanyerje tanítványtársai bizalmát; és amennyire csak lehetséges, jóvátegye hibáját, amit magatartásával az evangélium ügye ellen követett el. {DA 811.1}

Krisztus leckét ad minden követőjének. Az evangélium nem köt megegyezést a gonosszal kölcsönös engedmények alapján. Az evangélium nem nézheti el a bűnt. Titkos bűneinket titkon kell megvallanunk Istennek. Nyilvánvaló bűneink azonban a nyilvános megvallást követelnek tőlünk. Mikor egy tanítvány bűnt követ el, mindig Krisztust illetik szemrehányással. Ez arra készteti Sátánt, hogy diadalünnepet üljön, és az ingadozó lelkeket arra ösztönzi, hogy botladozzanak. A bűnbánat bizonyítékának a megadásával azonban a tanítványnak, amennyiben hatalmában áll, el kell távolítani ezt a szemrehányást Krisztusról. {DA 811.2}

Miközben Krisztus és a tanítványok ételüket fogyasztották a tengerparton, az Üdvözítő így szólt Péterhez: "Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél?" (Jn 21:15). Ezzel tanítványtársaira utalt. Péter már egyszer kijelentette: "Ha mindnyájan megbotránkoznak is tebenned, én soha meg nem botránkozom" (Mt 26:33). Most azonban helyesebben értékeli, becsüli fel magát: "Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!" (Jn 21:15). Ebben a feleletében nincs semmi heves bizonygatás arról, hogy az ő szeretete nagyobb tanítványtársai szereteténél. Nem fejezi ki saját véleményét hódolatáról. Krisztustól, Aki el tudja olvasni a szív minden indítékát, azt kéri, hogy Ő ítélje meg válasza őszinteségét: "te tudod, hogy szeretlek téged" (Jn 21:15). Jézus pedig megparancsolja neki: "Legeltesd az én bárányaimat!" (Jn 21:15). {DA 811.3}

Hétfő, december 23.

Jézusra Nézve

Olvassátok el a János 21:20-22-t. Milyen kérdés vezette Pétert rossz útra? Hogyan egyengette Jézus az utat?

Mikor Péter Jézus mellett lépkedett, észrevette, hogy János követi őket. Elfogta a vágy, hogy megismerje János jövendőjét is. Jézushoz fordult és megkérdezte: " ram, ez pedig mint lészen? - Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!" (Jn 21:21-22). Péternek meg kellett volna fontolnia, hogy Ura csak azt jelenti ki neki, aminek a tudása, megismerése a legjobb számára. Mindenkinek az a kötelessége, hogy kövesse Krisztust indokolatlan aggodalmaskodás nélkül azok felől, ami a mások számára kijelölt munkát illeti. Jánosról való kijelentésében: "Ha akarom, hogy ő megmaradjon amíg eljövök" (Jn 21:22) -, Jézus nem adta biztosítékát annak, hogy ez a tanítvány megéri az Úr második eljövetelét. Krisztus egyszerűen kijelentette saját legfőbb hatalmát, és azt; hogyha éppen akarná is, hogy így legyen, az semmiképpen nem érintené Péter munkáját. Mindkettőjük, János és Péter jövője is Uruk kezében volt. Jézus mindegyiküktől annak a kötelességnek a teljesítését követeli csak meg, hogy engedelmesen kövessék Őt. {DA 816.2}

Ma milyen sokan vannak olyanok, mint Péter! Mások ügyei érdeklik őket, és égnek a vágytól, hogy megismerjék azok kötelességeit, miközben abba a veszélybe kerülnek, hogy saját kötelességük teljesítését elhanyagolják. Mások életében észreveszik a tévedéseket és a jellemükben meglevő hiányosságokat. Emberi természetünket gyengeség fogja körül. Krisztusban azonban megtaláljuk majd a tökéletességet. Miközben Jézusra tekintünk és mindig Őt tartjuk szemünk előtt, életünk átalakul. {DA 816.3}

Olvassuk el a János 21:23-25-öt. Hogyan értették félre Jézus kijelentését? Hogyan javította ki János apostol ezt a félreértést?

Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!" (Jn 21:21-22). Péternek meg kellett volna fontolnia, hogy Ura csak azt jelenti ki neki, aminek a tudása, megismerése a legjobb számára. Mindenkinek az a kötelessége, hogy kövesse Krisztust indokolatlan aggodalmaskodás nélkül azok felől, ami a mások számára kijelölt munkát illeti. Jánosról való kijelentésében: "Ha akarom, hogy ő megmaradjon amíg eljövök" (Jn 21:22) -, Jézus nem adta biztosítékát annak, hogy ez a tanítvány megéri az Úr második eljövetelét. Krisztus egyszerűen kijelentette saját legfőbb hatalmát, és azt; hogyha éppen akarná is, hogy így legyen, az semmiképpen nem érintené Péter munkáját. Mindkettőjük, János és Péter jövője is Uruk kezében volt. Jézus mindegyiküktől annak a kötelességnek a teljesítését követeli csak meg, hogy engedelmesen kövessék Őt. {DA 816.2}

János nagyon magas életkort ért meg. Tanúja lett Jeruzsálem pusztulásának és a fenséges templom lerombolásának - a világ végső teljes megsemmisülése jelképének. Legvégső napjáig, haláláig hűségesen követte Urát. Az egyházakhoz intézett bizonyságtételének a terhe, a lényeges tartalma ez volt: "Szeretteim, szeressük egymást [...] aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne" (1Jn 4:7.16). {DA 816.4}

Krisztus visszahelyezte Pétert apostolságába. Az a tisztelet és tekintély azonban, amit Krisztustól kapott, nem adott neki elsőséget, főhatalmat tanítványtársai fölött. Ezt Krisztus világossá tette, mikor Péter kérdésére: "Uram, ez pedig mint lészen?" ezt válaszolta: "Mi közöd hozzá? Te kövess engem" (Jn 21:22). Pétert nem úgy tartották tiszteletben, mint az egyház fejét. Az a kegy, amelyet Krisztus gyakorolt az Őt megtagadó tanítványa iránt, és az a tény, hogy megbízta őt a nyáj legeltetésével, valamint Péter hűsége Krisztus iránt - visszaadta számára tanítványtársai bizalmát. Péternek nagy befolyása volt az egyházban. Azt a leckét azonban, amelyet Krisztus adott neki a Galileai-tengernél, Péter magával vitte egész életen át. A Szentlélek által írt és a gyülekezetekhez intézett levelében ezt olvashatjuk: {DA 817.1}

Kedd, december 24.

Fény és sötétség

Olvassátok el a János 1:4-10; János 3:19-21; János 5:35; János 8:12; János 9:5; János 11:9, 10; és János 12:35 verseket. Milyen nagy ellentét van itt jelen, és miért olyan alapvető ez az ellentét az igazság megértéséhez?

E szavak összhangban voltak Jézusnak Saulhoz intézett szavaival, amikor a damaszkuszi úton feltartóztatta: "...azért jelentem meg neked, hogy szolgámmá tegyelek, hogy tanúbizonyságot tegyél arról, amiket láttál, és arról, amit ezután fogok neked magamról kijelenteni. Megoltalmazlak e néptől és a pogányoktól, akikhez küldelek. Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek" (ApCsel 26:16-18). AT 85.2

Egy fekete, piszkos tárgy soha nem tükröződik vissza, minden fényt magába emészt. A Hold azért ragyog, mert a felszíne fehér anyagból van. Ha fekete anyagból lenne, akkor semmilyen fényt nem tudna visszaverni. Ugyanez igaz a lelki világosságra is: Ha vágyunk arra, hogy ragyogjunk, akkor most fel kell kelnünk és meg kell tisztulnunk, le kell vetnünk fekete, piszkos ruháinkat - aktívan részt kell vennünk ebben a megújulásban és reformációban a Szentlélek felügyelete alatt. Az ostobaságot, a fanatizmust és a közömbösséget el kell hagyni, és az isteni gondolkodást kell működésbe hozni, így parancsolja az Úr:

Olvassátok el a János 8:42-44-et. Hogyan írja le Jézus azt a hamis alapot, amelyre Izrael vallási vezetői a hitüket alapozták?

Jézus cáfolta, hogy a zsidók Ábrahám gyermekei. Így szólt: "Ti, a ti atyátok dolgait cselekszitek" (Jn 8:41). Gúnyosan válaszoltak: "Mi nem paráznaságból születtünk; egy atyánk van, az Isten" (Jn 8:41). Ezekkel a szavakkal születésének körülményire céloztak — támadást indítottak Krisztus ellen azok jelenlétében, akik hinni kezdtek Benne. Jézus nem válaszolt alattomos szúrásukra, hanem így szólt: "Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem" (Jn 8: 42). JE 395.2

Cselekedeteik bizonyították, hogy azzal rokonok, aki hazug és gyilkos. "Ti az ördög atyától valók vagytok, — mondotta Jézus — és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek nékem" (Jn 8:44-45). A zsidó vezetők azért nem fogadták el Jézust, mert az igazságot szólta, méghozzá bizonyossággal. Az igazság sértette ezeket az önigazult embereket. Az igazság leleplezte a tévtanok csalását, elítélte tanításukat és gyakorlatukat, s ez nem volt ínyükre. Inkább behunyták szemüket az igazság előtt, semhogy megalázzák magukat, és bevallják tévedésüket. Nem szerették az igazságot. Hiába volt igazság, nem vágytak rá. JE 395.3

Szerda, december 25.

Felülről vagy alulról származó gondolatok

Olvassuk el a János 4:46-54-et. Milyen probléma hozta a tisztviselőt Jézushoz, és mi volt itt a valódi, mögöttes probléma?

Az összes bizonyíték amellett szólt, hogy Jézus a Krisztus, a kérelmező mégis elhatározta, hogy hitét saját kérésének teljesítéséhez köti. A Megváltó szembeállította ezt a feltételes hitet a samaritánusok nyílt hitével, akik nem kértek csodát vagy jelet. Szava, istenségének örökké jelenvaló bizonysága olyan meggyőző erő volt, amely szívüket érintette. Krisztus fájlalta, hogy saját népe, amelyre a Szent Kinyilatkoztatásokat bízta, nem hallja Isten szavát, aki Fia által szól hozzájuk.JE 156.2

Ennek a nemesembernek mégis volt valamennyi hite, mert olyasvalamit kért, ami számára minden áldás közül a legértékesebb volt. Jézus még nagyobb ajándékot akart neki nyújtani. Nemcsak a gyermeket akarta meggyógyítani, hanem az üdvösség áldásában óhajtotta részesíteni a tisztet és házanépét. Világosságot szándékozott gyűjtani Kapernaumban, amely hamarosan munkaterülete lesz. De a nemesembernek előbb fel kell ismernie szükségletét, mielőtt Krisztus kegyelmére vágyakozhatna. Ez az udvari tiszt sokakat jelképezett népéből. Jézus iránt önző okokból érdeklődtek. Remélték, hogy valami különös hasznuk származhat ereje által, s hitük ezen időleges javak megszerzésére irányult; viszont mit sem tudtak lelki betegségükről, nem látták, hogy isteni kegyelemre van szükségük. Mint a villámlás, úgy mutatták meg a Megváltó szavai a nemesember igazi lelkületét. A tiszt megértette, hogy önző indítékból kereste Jézust. Ingadozó hite a maga valóságában lett világossá számára. Mélyen megrázta, hogy kétkedése fia életébe kerülhet. Tudta, hogy Ő van jelen, aki olvas a gondolatokban, Akinek minden lehetséges. Fájdalommal, könyörögve így kiáltott: "Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal" (Jn 4:49). Hite megragadta Krisztust, mint Jákób, aki az angyallal viaskodva így kiáltott: “Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet” (lMóz 32:26). JE 156.3

Csütörtök, december 26.

Jézusban maradni

Olvassátok el a János 12:32-t. Milyen módon írja le ez a frappáns kijelentés Jézus Krisztus tekintélyét?

Ezt pedig azért mondá, hogy megjelentse, milyen halállal kell meghalnia” (Jn 12:31-33). Ezzel a világ döntő órájára utalt az Úr. Ha engesztelő áldozat leszek az emberek bűneiért, a világot világosság ragyogja be. Sátán hatalma megtörik az emberi lelkek fölött. Az emberben eltorzult isteni képmás helyreáll, és végül a hívő szentek nagy családja örökli a mennyei otthont. Ez Krisztus halálának eredménye. A Megváltó egészen belemerül az elé táruló győzelem szemlélésébe. Látja a keresztet, a kegyetlen, a szégyenletes keresztet, az összes hozzá kapcsolódó borzalmakkal, dicsőségben ragyogva.JE 529.4

Azonban nemcsak az ember megváltásának műve teljesül be a kereszten. Isten szeretete megnyilatkozik a világegyetem előtt. Kivettetik e világ fejedelme a mennyből. A Sátán által Isten ellen felhozott vádak hamisnak bizonyulnak. A mennyre hárított szemrehányás örökre tisztázódik. Angyalok, emberek egyaránt vonzódnak az Üdvözítőhöz. “Én, ha felemeltetem e földről, — szólt Jézus — mindeneket magamhoz vonszok” (Jn 12:32). JE 529.5

Olvassa el a János 15:1-11-et. Mi a lelki növekedés és egészség titka?

“Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek”, — mondta Jézus (Jn 15:8). Isten általunk akarja kinyilvánítani saját lényének a szentségét, a jóakaratot és irgalmasságot. Az Üdvözítő mégsem azt parancsolja nekünk, tanítványainak, hogy a gyümölcstermésért munkálkodjunk. Jézus csak azt mondja nekünk, hogy maradjunk őbenne. “Ha énbennem maradtok — mondja — és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok és meglesz az néktek” (Jn 15:7). Isten szava az, amely által Krisztus az Őt követőkben marad. Ez ugyanaz az életadó, az élethez szükséges egyesülés, kapcsolat, amit Jézus testének az evésével és vérének az ivásával is jelképezett. Krisztus szavai: lélek és élet. Ha befogadjuk Krisztus szavait, akkor a Szőlőtő életét fogadjuk be. Mi nemcsak kenyérrel élünk, “hanem minden igével (szóval), amely Istennek szájából származik” (Mt 4:4). Krisztus élete bennünk is ugyanazt a gyümölcstermést hozza, ami Őbenne látható volt. Krisztusban élve, Krisztushoz tartozva, Krisztus által támogatva, táplálékunkat Krisztustól szerezve, Krisztus életéhez hasonló gyümölcsöket terem a mi életünk is. JE 584.2

péntek, , december 27.

További Tanulmányozásra

A gyökér a szőlővesszőkön át küldi el a táplálékot a legszélső vesszők hegyéig. Így árad Krisztustól is erősítő lelki táplálék minden hívő emberre. Amíg a lélek egységben van Krisztussal, addig nem áll fenn annak a veszélye, hogy elsorvad, elszárad vagy elpusztul. JE 583.3

A szőlőtő élete a vesszőkön lévő ízes gyümölcsökben mutatja eredményét: “Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15: 5). Mikor hittel az Isten Fiában élünk, akkor a Lélek gyümölcsei láthatóvá lesznek életünkben, és egyetlen egy gyümölcs sem fog hiányozni. JE 583.4

“Az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz” (Jn 15:1-2). Miközben a ráoltott vessző külsőleg egyesül a szőlőtővel, megtörténhetik, hogy az élő kapcsolat még nincs meg közöttük. Ilyenkor elmarad a növekedés és a gyümölcstermés. Így megtörténhet az, hogy van már valami látszólagos kapcsolatunk Krisztussal anélkül, hogy hit által valóságosan egyek lennénk vele. Hitünk megvallásával egy egyház tagjaivá lehetünk, de ez nem elég. Az mutatja meg, hogy valóban kapcsolatban vagyunk-e Krisztussal, hogy milyen a jellemünk és a magatartásunk. Ha nem termünk gyümölcsöt, akkor nem vagyunk igazán élő szőlővesszők, Krisztustól való elkülönülésünk olyan romlást foglal magába, amely éppen olyan teljes, mint amit a halott vessző ábrázol, “Ha valaki nem marad énbennem, — mondotta Krisztus — kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad, és egybegyűjtik ezeket és a tűzre vetik és megégnek” (Jn 15:6). JE 583.5

További tanulmányokért forduljon bizalommal:

WhatsApp: (+49)157-508-25-635, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org